Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra HAANDBOG I VERDENS-HISTORIEN. Oldtiden

Citation: Grundtvig, N. F. S.: ”N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter”, i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 166. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig06val-shoot-idm139743997517072/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

maa kaldes Melkarts Grav, men hvorover Aanden dog synes at svæve endnu mellem Cedrene paa Libanon!

Ved Foden af Karmel, som gjorde Skiel mellem Palæstina og Phønicien, ligger Byen og Fæstningen Akke eller Akre (Ptolomais), der har den bedste Havn paa hele Kysten, og trodsede ved sin faste Beliggenhed ei blot i Old-Tiden Israeliterne og i Middel-Alderen, som Ridder-Borg, Muselmændene, men nys Napoleon. Han beleirede nemlig her forgiæves den berygtede Ali Pascha, der fra Akre, som sin utilgiængelige Røver-Kule, gjennem en heel Menneske-Alder udstrakde sit Jern-Spir over Syrien og erhvervede sig det udtryksfulde Tilnavn »Slagteren« (Djessir).

Herfra, mod Norden, ligge, som Flekker og Fisker-Leier, Zor og Sayde, Bairuth og Djebail (Gebal), Tarabayos og Ruad, hvorpaa det ei er at kiende, hvad Tyrus og Sidon, Berytos og Byblos, Tripoli og Arados fordum har været, men vel hvad de egenlig hedd og hvor omtrent de har ligget. Havnene er deels fordærvede af Sand som skyller op fra Ægypten og deels tilstoppede med Flid, og Alt er i den Stand Man kan vente efter Ord-Sproget: der groer ei Græs, hvor Tyrken har traadt, saa det er først oppe paa Libanons Aase, hvor han sjelden kommer, Man hentrylles i et blomstrende, smilende Landskab, med Morbær-Lunde, Viin-Gaarde og Olie-Haver, som Sneen fra Bjerg-Toppene vander for Druser og Maroniter.

Man maa nemlig vide, at nede fra Karmel og Jordans Kilder løber der i Nord en dobbelt Bjerg-Kiæde, som de Gamle kaldte Libanon og Anti-Libanon, med en breed Dal-Strækning imellem, hvor Man endnu seer stolte Levninger af Salomons Baalbek, og hvor Lands-Byerne Mara og Malula skal være de eneste Steder, Man endnu til daglig Brug taler Syrisk, som ellers ganske er fortrængt af Arabisk. Vest-Kiæden er nu igien det egenlige Libanon, som, i en Strækning af henved fem og tyve Mile, begrændser det kun fire, fem Miil brede Landskab mellem Bjergene og Havet, som Tyrier og Sidonier har gjort saa berømt. Øst-Siden af Libanon er øde, men Vest-Siden er en Kiæde af frugtbare Trappe-Aase eller Skraaninger (Terrasser), hvoraf Druserne beboe den sydlige Deel, fra Zor til Bairuth, og Maroniterne den Nordlige, derfra til Trabayos, hvor Kiæden endes med det berømte Forbjerg (Cap Carrauge) som de Gamle kaldte Gude-Fjæset (Theoprosopon).

Druserne, hvis Navn vel betyder det Samme som Aborigi-